Nr. 3. Warszawa, dnia 30 czerwca 1923 r. Rok VI.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Cena numeru pojedyńczego 1.500 Mk. „Dziennik Urzędowy" przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji.

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat Nr. 69. Tel. 304-22.

Adres Administracji: ul. Senatorska Nr. 12, pałac Blanka. Tel. Nr. 417-03.

TREŚĆ: **Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych:**

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

31.

Okólnik (26) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów (Wojewody w Katowicach) i Delegata Rządu w Wilnie w sprawie uzupełnienia instrukcji w przedmiocie nadawania obywatelstwa polskiego.

W myśl art. 8 rozporządzenia ministerjalnego z dnia 7 czerwca 1920 r. (Dz Ust. R. P. Nr. 52, poz. 320) w związku z p. 26 instrukcji dla władz adm. I i II instancji w przedmiocie obywatelstwa polskiego Pp. Wojewodowie (Delegat Rządu) władni są nadawać obywatelstwo polskie w tych wypadkach, w których proszący:

1) posiada wszystkie warunki, wymienione w artykule 8 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 7, poz. 44), względnie w art. 4 pomienionego wyżej rozporządzenia ministerjalnego;

2) uczynił w całej pełni zadość warunkom, wymienionym w art. 12 tego rozporządzenia, a więc:

a) dołączył do prośby metrykę urodzenia (chrztu) swoją, tudzież osób, mających na zasadzie art. 13 ustawy z d. 20 stycznia 1920 r. razem z nim uzyskać obywatelstwo polskie i metrykę (akt) ślubu, o ile pozostaje w związku małżeńskim;

b) wykazał, że posiada środki utrzymania lub zarobkowania dla siebie i rodziny, tudzież

c) przedłożył zaświadczenie właściwej (obcej) władzy państwowej, że tak sam, jakoteż osoby, mające razem z nim uzyskać obywatelstwo polskie, z chwilą nabycia tegoż obywatelstwa, utracą dotychczasowe swoje obywatelstwo, a wreszcie

3) o ile zachowanie się proszącego pod względem moralnym i politycznym nie budzi żadnych wątpliwości w kierunku ujemnym.

We wszystkich wypadkach, w których brak chociażby jednego z wyżej wspomnianych warunków odnośnie osoby samego petenta lub odnośnie jednej z osób, mających na zasadzie art. 13 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. nabyć razem z nim obywatelstwo, winni Pp. Wojewodowie (Delegat Rządu) w myśl przytoczonego wyżej punktu instrukcji wstrzymywać się od decyzji i przedkładać sprawy wraz z własnym wnioskiem do decyzji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Odnośnie osób, których dotyczy okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 23 z dnia 14 grudnia 1921 r. L. Pr. 1638/p., niema jak dotąd obowiązku żądania, aby osoby te przedstawiały zaświadczenia, o których wyżej mowa w p. 2 lit. *c)*.

W tych też wypadkach Pp. Wojewodowie (Delegat Rządu) mogą nadawać obywatelstwo mimo niespełnienia tego warunku.

Niniejszem Pp. Wojewodowie (Delegat Rządu) zostają upoważnieni do nadawania obywatelstwa także w tych wypadkach, w których proszący nie uczynił zadość warunkowi, wymienionemn w punkcie 2 lit. *a)*, t. j. nie przedłożył wspomnianych w tym punkcie metryk (aktów stanu cywilnego).

Proszące winien jednak w każdym wypadku udowodnić, że przedłożenie potrzebnych metryk (aktów) jest niemożliwe z powodu zniszczenia odnośnych ksiąg lub conajmniej, że wydobycie tych dokumentów natrafia na nieprzezwyciężone trudności. W razie wykazanej niemożności dostarczenia metryk (aktów) należy żądać od proszącego innych dokumentów urzędowych, stwierdzających dotyczące dane stanu osobowego. Przedstawiane przez petentów poświadczenia świadków i t. zw. „akty zeznania“ oceniać należy bardzo krytycznie i zadawalać się nimi tylko w tym razie, jeśli co do wiarogodności faktów, które mają stwierdzić, niema wątpliwości. W takich przypadkach należy w aktach nadania obywatelstwa w rubryce, zawierającej daty urodzenia, zaznaczyć „rzekowo urodzony, następują odnośne daty“.

W p. 26 instrukcji z dnia 8 sierpnia 1920 r. Nr. AP. 2778/5, str. 19, należy przy końcu wpisać: „W myśl okólnika Minist. Spraw Wewn. Nr. . . . . z dnia . . . marca 1923 r. mogą Województwa nadawać obywatelstwo w wypadkach niemożności dostarczenia przez petenta metryk (aktów), wspomnianych w art. 12 rozporządzenia“.

Warszawa, d. 19 marca 1923 r. (AE. 4421/23).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Sikorski.*

32.

Okólnik (27) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów oraz Delegata Rządu w Wilnie w przedmiocie rozstrzygania rekursów w sprawie rachunków kosztów podróży urzędników resortowych w Starostwach.

Koszta podróży służbowych, funkcjonarjuszów resortowych *przy Starostwach* likwidowane są dotychczas z budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Z tego względu Ministerstwo Spraw

Wewnętrznych okólnikiem z dnia 26 sierpnia 1920 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 12, poz. 272) zarządziło, by pisma odwoławcze (rekursy) w omawianych sprawach, wnoszone przez zainteresowanych urzędników, były przedkładane przez Urzędy Wojewódzkie do rozstrzygnięcia Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, celem załatwienia ich w porozumieniu z Ministerstwem tego etatu, do którego należy rekurent.

Wobec zaszłych wypadków skierowania spraw rekursowych przez niektóre Urzędy Wojewódzkie nie do M. S. Wewn. lecz do resortowych Ministerstw, przypominam, że powołane wyżej zarządzenie M. S. Wewn. jest w dalszym ciągu obowiązujące i winno być bezwzględnie stosowane.

Warszawa, d. 20 marca 1923 r. (Pr. B. 1811).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

33.

Okólnik (28) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Komendanta Głównego Policji Państwowej w sprawie umów z pracownikami kontraktowymi.

Wskutek wejścia w życie ustawy o państwowej służbie cywilnej z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 65, poz. 164) i ustawy o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnemu przeciwko funkcjonarjuszom państwowym z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 65, poz. 165) okazała się potrzeba zmiany wzoru umowy, ustalonego w swoim czasie dla umów, zawieranych z pracownikami państwowymi. Pozatem niektóre postanowienia, umieszczane dotychczas w umowach, wymagały pewnych zmian.

Czyniąc zadość tej potrzebie, Prezydjum Rady Ministrów ustaliło w porozumieniu z Prokuratorją Generalną Rzeczypospolitej Polskiej nowy wzór, którego jeden egzemplarz się załącza.

W punkcie 2-gim wzoru wprowadzono jako obowiązkowe wypłacanie wynagrodzenia zdołu, ponieważ zabezpiecza ono lepiej interesy Państwa w stosunku do pracownika kontraktowego i odpowiada przejętemu powszechnie przy najmie pracy sposobowi wypłaty wynagrodzenia.

W punkcie 5-tym: jako przyczynę zgaśnięcia umowy ipso facto wymieniono obok zamianowania urzędnikiem, także przyjęcie na służbę przygotowawczą (praktykę), przewidzianą w art. 12 pragmatyki służbowej. Postanowienie to dotyczy tylko urzędników, nie zaś niższych funkcjonarjuszów państwowych, którzy obowiązkowi odbycia praktyki nie podlegają.

W punkcie 6-tym unormowano możność natychmiastowego rozwiązania umowy w wypadku popełnienia przez pracownika kontraktowego czynów tam wymienionych, w odmienny sposób niż to dotychczas miało miejsce.

Wszystkie umowy z pracownikami kontraktowymi mają być odtąd zawierane ściśle według ustalonego obecnie wzoru, jako jedynie obowiązującego. Umowy, zawarte dawniej, winny być poddane rewizji i zastąpione nowemi umowami, sporządzonemi według nowego wzoru. O ile w dawnych umowach postanowiono wypłacanie wynagrodzenia zgóry, postanowienie to przy obecnej zmianie umowy może być zatrzymane.

Równocześnie zauważam, że umowy winny być sporządzane w konkretnym wypadku w ten sposób, aby zawierały tylko te postanowienia z ustalonego wzoru, które dotyczą danego pracownika kontraktowego. Przy praktykowanem przez niektóre władze i urzędy używaniu przy sporządzaniu umowy gotowych formularzy umów, ułożonych jednakowo dla wszystkich pracowników kontraktowych, zdarzało się nieraz, że do konkretnej umowy dostawały się przez niedopatrzenie postanowienia, które w danym wypadku niemiały mieć zastosowania, co mogło wywołać dla pracownika kontraktowego lub dla Państwa niepożądane następstwa.

Powyższe zarządzam w myśl pisma okólnego Prezydjum Rady Ministrów z dnia 8 marca 1923 r. Nr. 22230/22. Jednocześnie uchylam moc obowiązującą okólnika Nr. 130 z dnia 10 września 1922 r. (PO. 9364), ogłoszonego w Nr. 8 Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. sub. poz. 286.

Warszawa, d. 21 marca 1923 r. (PO. 3095).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

Wzór.

UMOWA

zawarta między Panem ________________ (charakter służbowy), działającym w imieniu ________________ (władzy lub urzędu), a Panem ________________

w sprawie stosunku służbowego.

1. Pan ________________ przyjmuje na siebie od dnia ____________ 192__ r. (ewentualnie do dnia ____________ 192__ r.) obowiązki ________________ w charakterze pracownika kontraktowego.

2. Pan ______________ pobierać będzie ze Skarbu Państwa wynagrodzenie w wysokości (całej lub np. $^3/_4$) płacy zasadniczej z ______________ (całkowitym lub np. $^3/_4$ dodatkiem drożyźnianym bez wszelkich innych dodatków, jak za „wysługę lat“, za „studja wyższe“ i t. p., przyznanej w ustawie o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych z dnia 13 lipca 1920 roku (Dz. Ust. R. P. Nr. 65, poz. 429) dla ______________ stopnia służbowego urzędników państwowych (dla ______________ stopnia płacy niższych funkcjonarjuszów państwowych), przyczem w miarę podwyższania lub obniżania mnożnika dodatku drożyźnianego dla urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych rośnie lub obniża się automatycznie wynagrodzenie Pana ______________ bez potrzeby rewizji umowy niniejszej o (całkowitą lub np. $^3/_4$) kwotę, o którą podwyższono lub zniżono dodatek drożyźniany dla wymienionego wyżej stopnia służbowego (stopnia płacy). Powyższe wynagrodzenie wypłacane będzie miesięcznie zdołu, poczynając od dnia ______________ 192__ r., przez caly czas trwania umowy. W razie podróży służbowych, otrzyma Pan ______________ zwrot kosztów i djety, wedle norm, obowiązujących w tym względzie dla urzędników państwowych (niższych funkcjonarjuszów państwowych), przyczem pobierać będzie djety, przyznane dla ______________ stopnia służbowego urzędników państwowych (dla ______________ stopnia płacy niższych funkcjonarjuszów państwowych).

3. Świadczenia Państwa na rzecz Pana ______________ ograniczają się do wynagrodzenia, tudzież zwrotu kosztów podróży i djet, według zasad, wyszczególnionych w punkcie 2-gim niniejszej umowy. Nie przysługują zatem Panu ______________ prawa urzędników państwowych (niższych funkcjonarjuszów państwowych), wynikające z postanowienia ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 21, poz. 164) o państwowej służbie cywilnej wogóle, a w szczególności zawarte w tytule 2-gim rozdziału III (art. 33 do 51 tej ustawy) w tytule trzecim, rozdział III (art. 104 do 112 tej ustawy), o ile prawa te nie są określone wyraźnie w niniejszej umowie, względnie nie wynikają wyraźnie z dosłownego jej brzmienia. W szczególności obok oznaczonych już wyżej świadczeń pieniężnych ze strony Państwa będzie Panu ______________ służyło prawo po upływie przynajmniej roku spełniania swych funkcji do ______________ urlopu dla wypoczynku na tych samych zasadach, jak urzędnikom państwowym (niższym funkcjonarjuszom państwowym) corocznie w terminie, oznaczonym przez bezpośrednio przełożonego (władzę służbową).

4. Pan ______________ przyjmuje do wiadomości postanowienia, zawarte w art. 21 do 29 włącznie oraz 31 i 32 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 21, poz. 164) o państwowej służbie cywilnej (art. 95 do 103 włącznie ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. Dz. Ust. R. P. Nr. 21, poz. 164 o państwowej służbie cywilnej) i art. 15 do 21 włącznie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 77, poz. 521) i zobowiązuje się ściśle stosować do tych postanowień, a ponadto także do regulaminów, instrukcji i innych zarządzeń, wydanych przez ______________ (władzę lub urząd), a normujących porządek pełnienia służby wewnętrznej i zewnętrznej.

5. W razie zamianowania Pana ______________ urzędnikiem państwowym (niższym funkcjonarjuszem państwowym) albo też dopuszczenia do państwowej służby przygotowawczej w charakterze praktykanta po myśli art. 12 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 21, poz. 164), umowa niniejsza przestaje obowiązywać strony z chwilą doręczenia pisma nominacyjnego, względnie zaświadczenia przyjęcia do służby przygotowawczej.

6. (O ile umowa jest bezterminowa). Rozwiązanie stosunku służbowego może nastąpić kazdego czasu na skutek jednostronnego wypowiedzenia na piśmie ze strony ______________ lub Pana ______________ na ______________ miesiąc ______________ naprzód, przyczem Pan ______________ obowiązany jest uprzednio zwrócić wszystkie otrzymane zaliczki i uregulować wszystkie zaciągnięte przez się względem ______________ zobowiązania pieniężne i służbowe.

W razie popełnienia przez Pana ______________ zaniedbania lub czynu, który bądź to podpada pod powszechnie obowiązujące ustawy karne i ścigany ma być w drodze karnosądowej, bądź też stanowiłby, jeśliby się go dopuścił funkcjonarjusz państwowej służby cywilnej, występek służbowy w rozumieniu art. 67 i następnych ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 21, poz. 164) służyć będzie bezpośrednio przełożonemu (władzy służbowej) prawo uznać

jednostronnie niniejszą umowę za rozwiązaną natychmiastowo. Decyzja taka, która winna być umotywowana i doręczona na piśmie, staje się odrazu skuteczną, t j. doręczenie jej ma znaczenie natychmiastowego zwolnienia ze służby i pociąga za sobą zawieszenie z tą chwilą wypłat umówionego w § 2 niniejszej umowy wynagrodzenia. O ile decyzja ta nie wyszła od władzy centralnej (której decyzja nie podlega dalszemu tokowi instancji), będzie Panu ____________________ służyło prawo odwołania się do tejże decyzji w nieprzekraczalnym terminie dni 14 do władzy bezpośrednio przełożonej nad tą władzą, która decyzję wydała. Zapadłe ewentualnie w tej drugiej instancji orzeczenie jest ostateczne. Odwołanie się nie ma w żadnym wypadku mocy wstrzymującej, a tylko w razie uchylenia decyzji pierwszej przez oznaczoną wyżej władzę II instancji będzie Panu ____________________ służyło prawo żądania przywrócenia go do pełnienia służby na warunkach niniejszej umowy, przyczem umówione wynagrodzenie, jakieby się należało od chwili zwolnienia ze służby przez czas tego zwolnienia, winno być dodatkowo wypłacone. Pozatem zrzeka się Pan ____________________ prawa podnoszenia z powodu wyżej unormowanego jednostronnego, natychmiastowego rozwiązania umowy jakichkolwiek zarzutów, względnie żądania jakiegokolwiek bądź odszkodowania.

7. Dla wszelkich sporów z niniejszej umowy ewentualnie wynikłych będą w I instancji wyłącznie kompetentnymi sądy przedmiotowo właściwe, mające siedzibę w ____________________ (tu należy wymienić miejscowość, odpowiadającą siedzibie odnośnego Oddziału Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej).

____________________ dnia ____________________ 192 r.

Podpis przedstawiciela władzy.

Podpis pracownika kontraktowego.

34.

Okólnik (29) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę oraz Delegata Rządu w Wilnie w przedmiocie nowego zarządzenia w sprawie interpelacji poselskich.

Nawiązując do reskryptu okólnego z dnia 23 sierpnia 1921 r. Nr Pr. 2947, zwracam uwagę Panów, że ustawa z dnia 17 marca 1921 r. (Konstytucja R. P.) w art. 33 nakłada na Rząd obowiązek udzielenia odpowiedzi na interpelacje w terminie niedłuższym niż 6 tygodni.

Postanowienia te zostały rozwinięte w nowym Regulaminie obrad, uchwalonym przez Sejm w dniu 16 lutego 1923 r.

Artykuły te zawierają następujące postanowienia:

Art. 25.

Interpelacje, skierowane do Rządu, winny być podpisane przynajmniej przez 15 tu posłów. Marszałek ma prawo żądania od interpelantów usunięcia z interpelacji wyrazów, nieodpowiadających powadze Sejmu, i w tym celu może ogłoszenie interpelacji odłożyć do następnego posiedzenia.

Art. 26.

Po przyjęciu interpelacji Marszałek przesyła ją Prezesowi Rady Ministrów.

O ile interpelanci nie zadowolnią się odpowiedzią, względnie o ile w ciągu 6 tygodni Rząd nie udzieli odpowiedzi, Marszałek na żądanie interpelantów (art. 25 ust. 1) umieszcza interpelację na porządku dziennym. Dyskusja nad interpelacją następuje tylko w wypadkach, w których Sejm swą uchwałą uzna potrzebę dyskusji po wysłuchaniu treści interpelacji, ewentualnie udzielonej odpowiedzi Rządu, oraz krótkiem, trwającem niedłużej niż 10 minut, umotywowaniu przez jednego z interpelantów konieczności odbycia dyskusji. W dyskusji może być postawiony wniosek, że Sejm przyjmuje, względnie nie przyjmuje, odpowiedzi do wiadomości, lub też wzywa Rząd do udzielenia odpowiedzi na plenarnem posiedzeniu w określonym terminie.

Z powyższych postanowień tak Konstytucji, jak i Regulaminu okazuje się jasno, że termin, ustanowiony dla udzielenia odpowiedzi na interpelację musi być ścisle dotrzymany.

Ponieważ dotrzymanie tego terminu zależne jest w znacznej większości wypadków od przedłożenia w terminie Ministerstwu przez Panów Wojewodów (Komisarza Rządu, Delegata Rządu) potrzebnych materjałów dla sformowania odpowiedzi, zechcą Panowie niezwłocznie zarządzić, aby wyznaczone przez Ministerstwo terminy dla nadsyłania sprawozdań w sprawach interpelacii były ściśle przestrzegane.

Do przedkładanych sprawozdań należy dołączać w zasadzie akta dochodzeń, przyczem za uważa się, że sprawozdanie nie może ograniczać się jedynie do raportów podwładnych władz

i urzędów, lecz musi zawierać własną opinję Pana Wojewody (Komisarza Rządu, Delegata Rządu) i ewent. wniosek, i winny być podpisane w zasadzie przez Pana, a tylko wyjątkowo przez Jego zastępcę.

Celem dotrzymania terminów, przepisanych przez Ministerstwo, należy zarządzić badania w najkrótszej drodze, a w razie potrzeby telefonicznie i przez specjalnych kurjerów, i wydać podwładnym organom i urzędom polecenia i pouczenia, że sprawy interpelacji winny być załatwiane z całym możliwym pośpiechem przed wszystkimi innymi sprawami.

Dla spraw interpelacji należy założyć w Urzędzie Wojewódzkim osobną ewidencję i terminarz, a referaty i czystopisy aktów winny być u góry na pierwszej stronie oznaczone czerwoną, w oczy wpadającą stampilą „interpelacja". Sprawy interpelacji winny być bezwarunkowo załatwione przez Wydział Prezydjalny, co nie powinno oczywiście wykluczać współdziałania w załatwianiu tych spraw i innych zainteresowanych wydziałów.

W końcu zauważam, że usprawiedliwień o niemożności dotrzymania terminu, zakreślonego przez Ministerstwo, nie będę mógł zasadniczo tolerować wobec tak kategorycznych, powołanych powyżej, postanowień Konstytucji i regulaminu.

Za ścisłe stosowanie się do postanowień tego reskryptu czynię Panów Wojewodów (Komisarza Rządu, Delegata Rządu) osobiscie odpowiedzialnymi.

Warszawa, d. 26 marca 1923 r. (Pr. 2698).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Sikorski.*

35.

Okólnik (30) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów (z wyjątkiem Śląskiego), Delegata Rządu w Wilnie oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie komunikowania przez Min. Spraw Wewn. ogólnie obowiązujących okólników.

Według dotychczas przyjętego trybu postępowania bywają ogólnie obowiązujące okólniki, zwłaszcza okólniki Ministerstwa Skarbu oraz Prezydjum Rady Ministrów udzielane Pp. Wojewodom (Delegatowi Rządu, Komisarzowi Rządu) do wiadomości i wykonania — o ile chodzi o gałęzie administracji, zespolone w Urzędzie Wojewódzkim — nietylko przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ale również przez wszystkie resortowe Ministerstwa, a mianowicie: Zdrowia Publicznego, Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Przemysłu i Handlu, Pracy i Opieki Społecznej i Ministerstwa Robót Publicznych, częstokroć nawet wprost pod adresem naczelników wydziałów resortowych, zespolonych w Urzędzie Wojewódzkim. Postępowanie tego rodzaju sprawia, że Urzędy Wojewódzkie otrzymują w jednej i tej samej sprawie sześć i więcej poleceń identycznej treści.

Celem uniknięcia dotychczasowego przewlekłego trybu postępowania udzielane będą w przyszłości Pp. Wojewodom (Delegatowi Rządu, Komisarza Rządu) *ogólnie* obowiązujące okólniki do wiadomości i wykonania *odnośnie wszelkich gałęzi administracji, zespolonych* we władzach Panom podległych — wyłącznie przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych. Dotyczyć to będzie przedewszystkiem zarządzeń Ministerstwa Skarbu, wydawanych w sprawie uposażenia funkcjonarjuszów państwowych w zespolonych gałęziach administracji oraz Prezydjum Rady Ministrów odnośnie interpretacji przepisów służbowych dla funkcjonarjuszów państwowych. Natomiast nie będzie miał, oczywiście, ten tryb wydawania zarządzeń zastosowania, o ile idzie o zarządzenia, dotyczące władz i urzędów, podległych władzom naczelnym, a nie zespolonych w Urzędach Wojewódzkich.

O powyższej zmianie w sposobie wydawania ogólnie obowiązujących okólników zechce Pan Wojewoda (Delegat Rządu, Komisarz Rządu) zawiadomić podległe zainteresowane organy.

Warszawa, d. 6 kwietnia 1923 r. (AO. 975).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

36.

Okólnik (32) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie sposobu podpisywania pism urzędowych.

Na skutek okólnika Prezydjum Rady Ministrów z dnia 21 lutego 1923 r. Nr. 44, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych komunikuję do wiadomości i ścisłego wykonania, co następuje:

Zauważono, że pisma, wychodzące z niektórych urzędów, czy to do władz, czy też do osób prywatnych nie są przesyłane w oryginale—a więc zaopatrzone podpisem Szefa Urzędu, względnie upoważnionego do podpisywania urzędnika—lecz jedynie w formie uwierzytelnionego podpisu.

Tego rodzaju sposób korespondencji urzędowej jest niewłaściwy, bez względu na to, czy odnosi się to do korespondencji z władzami równorzędnemi lub niższemi, czy też z osobami pry-

watnemi. Korespondowanie wyżej określonym sposobem z władzami równorzędnemi czyni wrażenie przykładania mniejszej wagi, czy to do formy zewnętrznej w danym wypadku, czy też do samej sprawy, przez niewysyłanie pisma z oryginalnym podpisem. W wyższym jeszcze stopniu razi ta niewłaściwość, o ile chodzi o pisma, wystosowane do władz podległych. Wchodzi tu bowiem w grę również i moment psychologiczny, gdyż zupełnie inne wrażenie robi na urzędniku władzy podwładnej pismo, zaopatrzone w oryginalny podpis Szefa władzy przełożonej, względnie upełnomocnionego jego zastępcy, niż odpis oryginału, uwierzytelniony jedynie przez niższego urzędnika.

Wobec powyższego zeche Pan Wojewoda (Delegat Rządu, Komisarz Rządu) wydać zarządzenia, ażeby tego rodzaju korespondencji na przyszłość zaniechano.

Warszawa, d. 18 kwietnia 1923 r. (Pr. 3448).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

37.

Okólnik (33) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie oraz Komisarza Rządu na m .st. Warszawę w sprawie przyjmowania posłów i senatorów w Ministerstwach i Urzędach.

Obok zamieszczony okólnik Prezesa Rady Ministrów przesyła się do wiadomości i wydania stosownych zarządzeń.

Warszawa, d. 17 kwietnia 1923 r. (Pr. 3178).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 25 stycznia r. b. proszę o wydanie zarządzenia, by pp. posłowie i senatorowie byli przyjmowani w Ministerstwach i Urzędach przed innymi interesantami, jednak tylko w godzinach przyjęć, obowiązujących dla wszystkich.

Warszawa, d. 29 stycznia 1923 r. (Nr. 1882).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Sikorski.*

38.

Okólnik (34) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie pracy w niedziele i święta.

Pismem z dnia 9 stycznia 1923 roku za Nr. 2071/IV Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej zakomunikowało Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, iż z powodu błędnego pojmowania i stosowania art. 10 Ustawy z d. 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 2, poz. 7), organa Policji Państwowej, kontrolując warsztaty pracy i mieszkania prywatne, wymagają od osób pracujących, jako samodzielnych rzemieślników (nie na mocy umowy) zaniechania pracy w niedziele i święta, spisując na nie odnośne protokóły i kierują sprawy do sądów, które jako pozbawione podstawy prawnej bywają zwykle umarzane.

Taki stan rzeczy wywołuje jedynie bezustanne skargi na organa Pol. Państ. i podrywa autorytet władzy, wobec czego zechcą Pp. Wojewodowie (Delegat Rządu, Komisarz Rządu) wyjaśnić podwładnym sobie organom, że zakaz pracy w niedziele i święta, zawarty w art. 10 wspomnianej ustawy, jeśli chodzi o zakłady przemysłowe i rzemieślnicze, dotyczy wyłącznie pracowników najemnych, zatrudnionych na mocy umowy, a nie samodzielnych przedsiębiorców; obowiązujące zaś powszechnie jest tylko zamykanie sklepów w niedziele i święta, poza wyjątkami, przewidzianemi w ustawie.

Warszawa, d. 24 kwietnia 1923 r. (BP. 1829).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

39.

Okólnik (35) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, Głównego Komendanta Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie uprawnienia urzędników państwowych do przejazdów ulgowych kolejami żelaznemi.

Na podstawie okólnika Pana Prezesa Rady Ministrów z d 16 kwietnia 1923 r. Nr. 2988/923 (kolejny Nr. 55) wyjaśniam, że prawo posiadania legitymacji, uprawniających do przejazdów ulgowych kolejami żelaznemi posiadają:

1. ›Urzędnicy państwowi, pozostający obecnie

w czynnej służbie, których stosunek służbowy zawiązany został pismem nominacyjnem, wystawionem na podstawie art. 8 Tymcz. przepisów służbowych dla urzędników państwowych (t. zw. urzędnicy etatowi w zrozumieniu postanowień powołanych przepisów).

2. Urzędnicy państwowi, mianowani na stałe po dniu 1 kwietnia 1922 r. na podstawie art. 4 i 5 Ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej z zastrzeżeniem zastosowania do nich przepisu art. 116 cytow. ustawy.

3. Urzędnicy stali (od III st. sł. w górę) w zrozumieniu wyżej powołanej ustawy.

4. Urzędnicy państwowi, pozostający obecnie w czynnej służbie (na terytorjum Małopolski), których stosunek służbowy zawiązany został na zasadzie przepisów obowiązującej tamże do dnia 1 kwietnia 1922 r. pragmatyki austrjackiej (urzędnicy stali). Do tej kategorji należą również stali urzędnicy b. Zaboru Austrjackiego, którzy przeszli do służby przy władzach i urzędach na obszarze b. Zaboru Rosyjskiego i Pruskiego bez względu na ich obecny charakter służbowy.

5. Urzędnicy państwowi, pozostający obecnie w czynnej służbie na obszarze Wielkopolski i Pomorza, którzy przed dniem 1 kwietnia 1922 r. otrzymali nominacje na urzędników etatowych wedle przepisów służbowych tam obowiązujących.

Nie posiadają natomiast prawa do posiadania legitymacji, uprawniających do przejazdów ulgowych kolejami żelaznemi:

1. Urzędnicy i pracownicy kontraktowi.
2. Urzędnicy t. zw. dawniej nieetatowi na całem terytorjum Państwa, których stosunek służbowy zawiązany został przed d. 1 kwietnia 1922 r. na podstawie wówczas obowiązujących przepisów służbowych, w szczególności art. 13 i 46 Tymcz. przepisów służbowych z dnia 11 czerwca 1918 r. i nie uległ dotąd zmianie.
3. Wszyscy urzędnicy i pracownicy państwowi, mianowani do odwołania lub prowizorycznie, oraz osoby, dopuszczone do służby przygotowawczej (praktykanci) w myśl ustawy z dnia 17 lutego 1922 r., o państwowej służbie cywilnej.

Urzędnikom i pracownikom państwowym, którzy nie mają prawa do posiadania legitymacji, uprawniających do przejazdów ulgowych kolejami żelaznemi, winny władze służbowe wystawiać zaświadczenia, opatrzone w fotografję, stwierdzające ich zatrudnienie w danym urzędzie, t. j. ich urzędowy charakter służbowy. Zaświadczenia te należy zaopatrzyć pieczęciu Urzędu i podpisem kierownika Urzędu. W szczególności obowiązują odnośnie do przejazdów ulgowych kolejami żelaznemi następujące rozporządzenia: Ministra Kolei Żelaznych z dnia 30 czerwca 1920 r. M. P. g dnia 3 lipca 1920 r. Nr. 147; z dnia 12 sierpnia 1920 r., M. P. z d. 16 sierpnia 1920 r. Nr. 184; z dnia 17 sierpnia 1920 r., M. P. z dnia 23 sierpnia 1920 r. Nr. 190; z dnia 3 września 1920 r., M. P. z dnia 14 września 1920 r. Nr. 208; z dnia 21 maja 1921 r., M. P. z dnia 17 czerwca 1921 r. Nr. 135; z dnia 31 maja 1921 r., M. P. z dnia 21 czerwca 1921 r. Nr. 138.

Odnośnie zaś do przejazdów ulgowych parostatkami polskiej żeglugi państwowej, rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z d. 11 września 1920 r., M. P. z dnia 28 września 1920 r. Nr. 220.

Równocześnie przypominam obowiązek prowadzenia dokładnej ewidencji wydanych legitymacji oraz obowiązek ich wycofania w razie zwolnienia lub wystąpienia odnośnego funkcjonarjusza ze służby państwowej.

Wreszcie polecam Panom natychmiast zarządzić unieważnienie wydanych dotychczas legitymacji tym urzędnikom, którzy w myśl powyższego okólnika Pana Prezesa Rady Ministrów do nich prawa nie mają, zastępując takowe zaświadczeniami. Zaświadczenia te winny być obowiązkowo zaopatrzone w fotografję okaziciela.

Warszawa, d. 24 kwietnia 1922 r. (PO. 4903).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

40.

Okólnik (36) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę oraz Komendanta Głównego Policji Państwowej w sprawie zmiany we wzorach druków do przepisów rachunkowo-kasowych.

Celem umożliwienia Kasom Skarbowym czynności uzgadniania wyciągów z ksiąg kredytów, sporządzanych przez urzędy, asygnujące według wzoru Nr. 19 do § 78 przepisów rachunkowo-kasowych, zmienionego okólnikiem tut. Nr. 169 z 1922 r. (Nr. Pr. B. 7634 z d. 19 grudnia 1922 r.), a w szczególności celem uzgadniania stanu kredytu i sumy niezrealizowanych asygnacji, zachodzi potrzeba zmiany sposobu postępowania urzędów asygnujących w wypadkach wycofania niezrealizowanych asygnacji.

W takich wypadkach urzędy asygnujące mają zaniechać wypełniania w księdze kredytów (wzór Nr. 11 do § 69 Przep. rach. Kas.) przedziałki 5-ej („Powiększenie kredytu przez wycofanie niezrealizowanych asygnacji"), a natomiast mają w miesiącu, w którym Kasa Skarbowa zwróciła wycofaną asygnację, zaznaczyć czerwonym

atramentem w przedziałce 10-ej („Komu, na jaki cel i z której Kasy wyasygnowano") pod osobną pozycją datę i numer tej (zwróconej) asygnacji, kwotę, na jaką ona opiewa, i pozycję pierwotnego jej przypisania, wprowadzić w przedziałce 12-ej („Ogólna suma, wyasygnowana od początku okresu") sumę, pomniejszoną o kwotę wycofanej asygnacji i równocześnie powiększyć o tę kwotę pozostałość kredytu w przedziałce 13-ej, wreszcie w przedziałce 14-ej przy pozycji pierwotnego przepisu asygnacji powołać się na pozycję jej odpisania.

Powyższe zarządzenie opiera się na piśmie okólnem Min. Skarbu z dnia 5 kwietnia 1923 r. L. GUK 1585/W. A. K.

Warszawa, d. 23 kwietnia 1923 r. (Pr. B. 2356).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

41.

Okólnik (37) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę oraz Komendanta Policji Państwowej w sprawie interpretacji art. 34, względnie 50 ustawy emerytalnej z dnia 28 lipca 1921 r.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, iż Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów wyjaśniło, że na podstawie przedostatniego ustępu art. 34 ustawy emerytalnej z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. Ust. Nr. 70, poz. 466) można zezwalać na pobieranie pensji sierocej do ukończenia studjów, nie dłużej jednak, jak do ukończenia 24 lat życia, w tym tylko wypadku, gdy sierota odbywa te studja w szkołach państwowych lub prywatnych, posiadających prawo szkół publicznych i to tylko wówczas, jeśli odbywa studja w charakterze rzeczywistego ucznia, względnie słuchacza.

Powyższe podaje się do wiadomości na podstawie pisma okólnego Ministerstwa Skarbu z dnia 29 marca 1923 r. Nr. 3233/W. Em.

Warszawa, d. 5 maja 1923 r. (PO. 4951).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

42.

Okólnik (38) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów: Warszawskiego, Łódzkiego, Kieleckiego, Lubelskiego i Białostockiego w sprawie podwód dla członków Komisji Szacunkowych Ziemskich.

Główny Urząd Ziemski zwrócił się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z zawiadomieniem, że zachodzą wypadki odmowy przez miejscowe władze podwód gminnych członkom Komisji Szacunkowych Ziemskich — Delegatom Ministerstwa Skarbu i Głównego Urzędu Ziemskiego, z tej racji, jakoby, wedle obowiązujących przepisów, do takich podwód mieli prawo wyłącznie ci członkowie wspomnianych komisji, którzy są urzędnikami Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę, że różne, pod względem prawa do podwód, traktowanie członków Komisji Szacunkowych Ziemskich w zależności, czy są oni urzędnikami tego czy innego resortu, jest nieuzasadnione, zwłaszcza, że członkowie Komisji, tworząc ciało zbiorowe, urzędują i jeżdżą naogół razem.

Co do podstawy prawnej dostarczania przez gminy podwód dla członków Komisji Szacunkowych Ziemskich, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje:

Postanowienie Komitetu Urządzającego w Królestwie Polskiem z dnia 2 (14) maja 1867 roku (Sbornik rasporjażenij po Uczreditielnomu Komitetu t. IV 1867 r., str. 258; patrz również Zbiór Przepisów Admin. Król. Pol. Wydział Spr. Wewn. cz. IV, t. 2, str. 321), orzekło, iż „Członkowie Komisji do spraw włościańskich nie mają prawa przy rozjazdach w sprawach służbowych żądania podwód obywatelskich za opłatą, ustanowioną dla podwód, dostarczanych w celach wojskowych, ale mają natomiast, w razie potrzeby, prawo żądania za listawi otwartemi podwód obywatelskich za opłatą, ustanowioną za najem koni pocztowych.

Ponieważ wedle art. 35 ustawy z d. 6 marca 1920 r. „o organizacji urzędów ziemskich" (Dz. Ust. Nr. 70/1920, poz. 461) czynności b. rosyjskich urzędów do spraw włościańskich przeszły na urzędy ziemskie, a Komisje Szacunkowe, przewidziane w § 9 przepisów wykonawczych do ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. (Dz. Ust. 83/1920, poz. 557), są organami urzędów ziemskich, przeto we względzie dostarczania podwód członkom wspomnianych Komisji stosować należy przepis powyżej przytoczony.

Poleca się udzielenie stosownych wskazówek właściwym władzom miejscowym.

Warszawa, d. 2 maja 1923 r. (AO. 1338).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Sikorski.*

43.

Okólnik (39) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie umowy o najem pomieszczeń dla urzędów.

Nawiązując do okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 94 z dnia 18 marca 1920 r. Nr. OB. 520/4 w wymienionej w nagłówku sprawie zarządza się zmianę uwagi, oznaczonej lit. *b)*, zamieszczonej w tym okólniku.

Uwaga ta otrzymuje następujące brzmienie:

„Umowy o najem lub dzierżawę budynków na pomieszczenia Województw i Starostw w ramach załączonego kontraktu wzorowego zatwierdza Wojewoda, o ile termin dzierżawy (najmu) nie przekracza terminu 3-letniego i jeżeli tenuta roczna nie przekracza sumy 1.000.000 mk. We wszystkich innych wypadkach umowę zatwierdza Ministerstwo na wniosek Wojewody".

Warszawa, d. 4 maja 1923 r. (Pr. B. 2364).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

44.

Okólnik (40) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie udzielania wiz cudzoziemcom.

Niniejszem zarządzam, co następuje:

1. Od dnia 1 czerwca r. b. Urzędy administracyjne I instancji zaprzestaną wydawania cudzoziemcom wiz powrotnych do Polski, o których mowa w § 9 Rozporządzenia z dnia 5 marca 1921 r. (Mon. Polski Nr. 72 i § 3 Instrukcji paszportowej z dnia 16 kwietnia 1921 r. Nr. BB. 498 (na paszportach, wystawionych tak przez władze cudzoziemskie, jak polskie).

   W ten sposób do udzielenia cudzoziemcom wiz powrotnych do Polski uprawnione będą jedynie przedstawicielstwa polskie zagranicą, Urzędom zaś administracyjnym I instancji będzie w dalszym ciągu przysługiwać tylko prawo udzielania cudzoziemcom wiz na wyjazd z Polski.

   Uwaga. Wyjątek stanowić będą tylko te wypadki, gdy Urzędy administracyjne I instancji otrzymają od Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w drodze służbowej specjalne polecenie wystawiania danemu cudzoziemcowi wizy powrotnej.

   Udzieloną w myśl powyższego wizę urząd paszportowy obowiązany będzie uzupełnić dopiskiem, powołującym się na numer i datę polecenia Ministerstwa.

2. Dla ułatwienia uzyskania wiz powrotnych do Polski w Konsulatach Polskich, tym zamieszkałym w Polsce cudzoziemcom, o których jest mowa w § 9 Rozporządzenia z dnia 5 marca 1921 r. (Mon. Pol. Nr. 72), urzędy paszportowe będą mogły na paszportach cudzoziemców (przy udzielaniu wiz wyjazdowych) umieszczać stempel kwalifikacyjny „A" następującej treści:

   Stempel kwalif. A.

   Do uzyskania wizy powrotnej do Polski .... przeszkód niema.

   Warszawa, d. ....

   Komisarz Rządu
   na m. st. Warszawę

   Tego rodzaju stempel kwalifikacyjny „A" może być wyciskany tylko na paszportach, wystawionych przez władze cudzoziemskie.

3. Co się tyczy dokumentów podróży na wyjazd za granicę, wystawionych przez władze polskie cudzoziemcom, nieprzynależnym do Państw, posiadających w Polsce przedstawicielstwa konsularne, to w wypadkach, gdy urzędy wystawiające uznają za możliwe zezwolić tym cudzoziemcom na powrót do Polski, winny umieścić na wydanych dokumentach podróży stempel kwalifikacyjny „B" następującej treści:

   Stempel kwalif. B.

   Powrót do Polski do d. ....
   .... dozwolony pod warunkiem uzyskania wizy Polskiego Konsulatu.

   Warszawa, d. ....

   Komisarz Rządu
   na m. st. Warszawę

   Uwaga. Termin ważności stempla kwalifikacyjnego „B" jest tak długi, jak długim jest termin ważności paszportu.

4. Stemple kwalifikacyjne „A“ i „B“ należy umieszczać na paszportach bezpłatnie (obok wizy wyjazdowej, o ile chodzi o stempel kwalifikacyjny „A“).

5. Urzędy paszportowe winny zawczasu sporządzić stemple kwalifikacyjne ściśle według wyżej wskazanych przykładowych wzorów, zmieniając w nich odpowiednio tylko tytuł podpisującej osoby i nazwę miejscowości.

Warszawa, d. 5 maja 1923 r. (BB. 3996).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

45.

Okólnik (41) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie wydawania paszportów wzór Nr. 2.

Niniejszem zarządzam, co następuje:

1. Z dniem 15 maja Urzędy administracyjne I instancji wznowią aż do odwołania wydawanie posiadającym prawo pobytu w Polsce cudzoziemcom (nie przynależnym do Państw, mających w Polsce przedstawicielstwa konsularne), paszporty wzór Nr. 2.

2. Celem ułatwienia tym cudzoziemcom wyjazdu z Polski (ewentualnie uzyskania wiz cudzoziemskich) nie należy czynić trudności w udzielaniu im wiz na powrót do Polski.

Jednocześnie przypominam, że:

a) ze względu na postanowienia okólnika Nr 11 z dnia 5 lutego r. b. wszystkie paszporty wzór Nr. 2 wystawione przed dniem 15 maja r. b. stały się nie ważne i podlegają konfiskacie.

Wyjątek stanowią tylko paszporty, wydane w terminie między dniem 15 kwietnia a 15 maja r. b., na skutek specjalnego polecenia Ministerstwa.

Paszporty te są ważne tylko łącznie z zaświadczeniem, wydanem przez Urząd Paszportowy, a stwierdzającym, iż dany paszport został wystawiony na skutek polecenia Ministerstwa;

b) termin paszportów wzór Nr. 2 i umieszczonych na nich wiz powrotnych jest 3-ch-miesięczny.

Urzędy administracyjne I instancji powiatów granicznych winny wydać odnośne, z treści niniejszego okólnika, wynikające zarządzenia podległym władzom granicznym.

Warszawa, d. 5 maja 1923 r. (BB. 9559).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

46.

Okólnik (43) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, Głównego Komendanta Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie obsadzania wolnych stanowisk w urzędach państwowych — inwalidami.

Na skutek uchwały Rady Ministrów z dnia 7 marca 1923 r. zarządzam, co następuje:

1. Wszelkie władze państwowe, do których należy nominowanie urzędników i niższych funkcjonarjuszy, obowiązane są obsadzać wolne stanowiska w urzędach państwowych inwalidami lub niemającemi dostatecznych środków do życia wdowami po inwalidach, po poległych i zmarłych w rozumieniu art. 1 i 2 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin (Dz. Ust. R. P. Nr. 32, poz. 195), a w razie braku z pośród nich odpowiednich kandydatów — zdemobilizowanemi żołnierzami wojsk polskich (z wyjątkiem karanych za dezercję lub inne przekroczenia służbowe), którzy brali udział w walkach o niepodległość i zjednoczenie Polski, o ile kwalifikacje kandydata-inwalidy lub wdowy po inwalidzie, po poległym i zmarłym lub zdemobilizowanego żołnierza są równe lub wyższe, niż innych kandydatów.

O kwalifikacjach do objęcia odnośnego stanowiska i uzdolnieniach inwalidy lub wdowy po inwalidzie, po poległym i zmarłym lub zdemobilizowanego żołnierza decyduje władza, powołana do mianowania urzędnika, względnie niższego funkcjonarjusza.

2. Wszelkie władze państwowe w razie potrzeby obsadzenia posady urzędnika do IX stopnia służbowego włącznie lub niższego funkcjonarjusza wszystkich stopni, winny zwracać się do najbliższego państwowego urzędu pośrednictwa pracy o przedstawienie odpowiednich kandydatów z pośród inwalidów wojennych, a także niemających dostatecznych środków do życia wdów po inwalidach, po poległych i zmarłych, w rozumieniu art. 1 powołanej w p. 1 ustawy, względnie

z pośród zdemobilizowanych żołnierzy wojsk polskich, nie karanych za dezercję oraz inne przekroczenia służbowe.

Państwowe urzędy pośrednictwa pracy do dni 14 od otrzymania powyższego polecenia albo przedstawią odpowiednich kandydatów z pośród osób, wymienionych w p. 1 niniejszego rozporządzenia z dokładnem zakomunikowaniem ich kwalifikacji i dołączeniem dowodów na okoliczność, że kandydaci są inwalidami, wdowami po inwalidach, po poległych i zmarłych lub zdemobilizowanymi żołnierzami, albo powiadomią urząd, że takich kandydatów w ewidencji nie posiadają.

Jeżeli kwalifikacje kandydatów, przedstawionych przez państwowy urząd pośrednictwa pracy nie są wystarczające do objęcia odnośnej posady, lub jeżeli kandydaci państwowego urzędu pośrednictwa pracy, zamianowani przez odnośny urząd, nie zgłoszą się do służby w terminie, określonym w art. 13 ustawy o państwowej służbie cywilnej lub jeżeli państwowy urząd pośrednictwa pracy w terminie oznaczonym w ustępie 2 pun. 2 niniejszego rozporządzenia nie nadeśle żadnej odpowiedzi, względnie powiadomi, że takich kandydatów w ewidencji nie posiada wtedy wolne stanowisko służbowe ma być obsadzone innym kandydatem według uznania władzy, powołanej do mianowania.

Przy redukcji personelu należy zatrzymywać, o ile można inwalidów i wdowy w rozumieniu art. 1 wzmienionej ustawy inwalidzkiej oraz zdemobilizowanych żołnierzy wojsk polskich, a zwalniać przedewszystkiem innych urzędników, posiadających równe kwalifikacje z osobami, wymienionemi wyżej.

Warszawa, d. 11 maja 1923 r. (PO. 5367).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Sikorski.*

Obwieszczenia o rejestracji stowarzyszeń

47.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 20 grudnia 1922 r. Nr. B. S. 2524/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 806 stowarzyszenie pod nazwą „Polskie Towarzystwo Psychologiczne“, ul. Nowy Świat 72.

48.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 30 grudnia 1922 r. Nr. B. S. 2725/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 807 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Kolejarzy—Zjednoczenie Zawodowe Polskie“ w Warszawie, ul. Nowy Świat 49, mieszk. 3.

49.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 7 stycznia 1923 r. Nr. B. S. 2504/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 808 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Powszechny Księgarzy i Wydawców Polskich“, ul. Warecka 14.

50.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 11 stycznia 1923 r. Nr. B. S. 2572/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 809 stowarzyszenie pod nazwą „Związek udzielania pomocy materjalnej i moralnej oraz szerzenia wiadomości z zakresu nauki religji, nauk świeckich, języka polskiego i hebrajskiego p. n. Ahawas Szolem“ (Miłośnicy Pokoju i Zgody).

51.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 14 stycznia 1923 r. Nr. B. S. 2175/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 810 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Właścicieli Wytwórni Luster, Szlifierni Szkła, Zakładów Witrażowych i Zakładów Oszkleń w Polsce“, ul. Chmielna 9.

52.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 14 stycznia 1923 r. Nr. B. S. 2610/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 811 stowarzyszenie pod nazwą „Polskie Towarzystwo Zootechniczne“, z siedzibą w Min Roln. i Dóbr. Państw.

53.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 14 stycznia 1923 r. Nr. B. S 2671/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 812 stowarzyszenie pod nazwą Polskie Towarzystwo Kultury i Oświaty Robotniczej „Pochodnia“, ul. Nowy Świat 49.

54.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 15 stycznia 1923 r. Nr. B. S. 2851/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 813 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Legjonistów Polskich“, ul. Marszałkowska 74, m. 11.

55.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 14 stycznia 1923 r. Nr. B. S. 2803/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 814 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Kolonji Letnich i Uzdrowisk Pracowników Poczty, Telegrafu i Telefonu m. Warszawy“. Poczta Główna.

56.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 16 stycznia 1923 r. Nr. B. S. 2/23 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 815 stowarzyszenie pod nazwą „Polska Organizacja Wolności“, ul. Szpitalna 12.

57.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 20 stycznia 1923 r. Nr. B. S. 2603/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 816 stowarzyszenie pod nazwą „Pomoc“, w Warszawie, ul. Śniadeckich 9.

58.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 22 stycznia 1923 r. Nr. B. S. 2732/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 817 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Wzajemnej Pomocy Baptystów“, ul. Targowa 84.

Ruch służbowy

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych od 1 marca do 1 kwietnia 1923 r.

Zarząd Centralny:

Mianowani:

Dworski Józef — urzędnikiem V st. sł od dnia 7 marca 1923 r.

Urzędnik kancel. X st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu — Łuczakowski Witold — urzędnikiem IX st. sł. w Ministerstwie od dnia 1 kwietnia 1923 r.

Prow. urzędnik X st. sł. — Pawełek Józef — urzędn. X st. sł. o dnia 18 marca 1923 r.

Przeniesieni:

Naczelnik Kancelarji Głównej w VI st. sł. — Robaczewski Antoni — do Komisarjatu Rządu na m. st. Warszawę w charakterze urzędnika VI st. służbowego.

Urzędnik VII st. sł — Kulczycki Stefan — do Województwa Wołyńskiego w charakterze kierownika Starostwa w Łucku.

Urlopowany bezpłatnie:

Urzędnik VII st. sł. — Mocarski Zygmunt — od dnia 1 marca 1923 r. na dwa miesiące.

Urlopowany do wojska:

Urzędnik X st. sł. — Skirzyński Jan — od 11 marca 1923 r. na ośm tygodni.

Przeniesiony na emeryturę:

Urzędnik VII st. sł. — Umiński Władysław — od dnia 1 maja 1923 r.

Zwolnieni ze służby.

Urzędnik VI st. sł. — Stypiński Michał — od dnia 19 marca 1923 r. na zasadzie art. 116 ust. o państwowej służbie cywilnej.

Urzędnik VII st. sł. — Krajewski Ludwik — od dnia 24 marca 1923 r. wskutek zamianowania urzędnikiem VI st. sł. Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

Urzędnik IX st. sł. — Górski Teofil — od dnia 1 maja 1923 r. na zasadzie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Władze Administracyjne II Instancji.

Mianowani:

W Urzędzie Wojewódzkim *w Lublinie:*

Starosta w Przasnyszu - Dr. Bryla Stanisław — Naczelnikiem Wydziału w V st. sł.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Nowogródku:*

Bronisław Sanowski — prow. urzędn. rach. VII st. sł.

W Urzędzie Wojewódzkim *Wołyńskim:*

Starosta w Żółkwi — Siedlecki Stanisław — Naczelnikiem Wydziału w V st. sł.

W Urzędzie Wojewódzkim *Poleskim:*

Urzędnik VII st. sł. Starostwa Błońskiego — Kossobudzki Konstanty — urzędnikiem VI st. st.

Referent — Siess Mikołaj Józef — urzędn. VI st. st.

W Urzędzie Delegata Rządu *w Wilnie:*

Prow. urzędnik VI st. sł. — Makarow Wacław — urzędn. VI st. sł.

Prow. urzędnik VII st. sł — Kozak Szymon — urzędn. VII st. sł.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Krakowie:*

Urzędnik ref. VII st. sł. — Nowakowski Józef — urzędn.-ref. VI st. sł.

Urzędnik-ref. VII st. sł. — Clossman Karol — urzędn.-ref. VI st. sł.

Urzędnik-ref. VII st. sł. — Dr. Tomasik Leon urzędn.-ref. VI st. sł.

Urzędnik-ref. VII st. sł. — Nowicki Józef — urzędn.-ref. VI st. sł.

Urzędnik-ref. VIII st. sł. — Zaleski Adam — urzędn.-ref. VII st. sł.

Urzędnik ref. VIII st. sł. — Dr. Wisłucki Jacek — urzędn.-ref. VII st. sł.

Urzędnik-ref. VIII st. sł. — Dr. Pomiankowski Jan — urzędn.-ref. VII st. sł.

W Urzędzie Wojewódzkim *we Lwowie:*

Urzędnik-ref. VII st. sł. — Potuczko Leon — urzędn.-ref. VI st. sł.

Urzędnik-ref. VIII st. sł. — Ujejski Juljan — urzędn.-ref. VII st. sł.

Urzednik-ref. VIII st. sł. — Dr. Rościszewski Kazimierz — urzędn.-ref. VII st. sł.

Zwolnieni ze służby:

Naczelnik Wydziału Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach — Dr. Wróblewski Stanisław — z powodu przejścia do służby w Głównym Urzędzie Ziemskim.

Prow. urz. VII st. sł. Urzędu Wojewódzkiego w Nowogródku—Wełna Wiktor—z powodu przejścia na służbę samorządową.

Prow. urz. VII st. sł. Urzędu Wojewódzkiego w Nowogródku — Minkiewicz Kazimierz — na zasadzie art. 62 ust. o państwowej służbie cywilnej.

Władze Administracyjne I Instancji.

Mianowani:

Starostami:

P. o. Starosty — Majewski Tadeusz — Starostą na powiat Sokołowski.

Starszy referent Urz. Wojew. w Łodzi — Muszyński Juljan — Starostą na powiat Łęczycki.

Referent Starostwa w Jędrzejowie — Kurnikowski Ludwik—Starostą na powiat Jędrzejowski.

P. o. Starosty — Bienkiewicz Henryk — Starostą na powiat Sejneński.

Kierownik Starostwa — Emeryk Jan — Starostą na powiat Kowelski.

Starosta w Bochni—Podobiński Kazimierz—z VII st. sł. posunięty do VI st. sł.

Starosta w Brzesku—Hanik Adolf—z VII st. sł. posunięty do VI st. sł.

Starosta w Rzeszowie—Koncewicz Antoni—z VII st. sł. posunięty do VI st. sł.

Kierownikiem Starostwa:

Urzędnik VII st. sł. Ministerstwa—Kulczycki Stefan—kierownikiem Starostwa w Łucku w VII st. służb.

Urzędnikami Starostw:

Prow. urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Łucku—Dr. Chmielnikowski Tomasz — urzędn. VII st. sł.

Kotowicz Stanisław—prow. urzędn. VII st. sł. w Starostwie w Nieświeżu.

Urzędnik-referent VIII st. sł. w Starostwie w Oświęcimiu — Buczkowski Marjan — urzędn.-ref. VII st. sł.

Urzędnik-ref. VIII st. sł. w Starostwie w Jarosławiu — Bujniewicz Stefan — urzędnikiem ref. VII st. sł.

Urzędnik-ref. VIII st. sł. w Starostwie w Żółkwi — Stępień Kazimierz — urzędn.-ref. VII st. sł.

Urzędnik-ref. VIII st. sł. w Starostwie w Tarnobrzegu — Maritczak Włodzimierz — urzędn.-ref. VII st. sł.

Urzędnik-ref. VIII st. służb. — w Starostwie w Przeworsku — Wałecki Ludwik — urzędn.-ref. VII st. sł.

Urzędnik-ref. VIII st. sł. w Starostwie w Rawie-Ruskiej — Remiszewski Adam — urzędn.-ref. VII st. sł.

Urzędnik-ref. VIII st. sł. w Starostwie w Sokalu — Chrzanowski Leonard — urzędn.-ref. VII st. służb.

Urzędnik-ref. VIII st. sł. w Dyrekcji Policji w Krakowie—Dr. Wyród Jan—urzędn.-ref. VII st. służb.

Urzędnik-ref. VIII st. sł. w Dyrekcji Policji w Krakowie — Palla-Bocheński Władysław — urzędn.-ref. VII st. sł.

Urzędnik-ref. VIII st. sł. w Dyrekcji Policji we Lwowie—Raczek Zygmunt—urzędn.-ref. VII st. służb.

Urzędnik-ref. VIII st. sł. w Dyrekcji Policji we Lwowie—Krykiewicz Jan—urzędn.-ref. VII st. służb.

Urzędnik-ref. VIII st. sł. w Dyrekcji Policji we Lwowie — Matejski Kazimierz — urzędn.-ref. VII st. sł.

Przeniesieni:

P. o. Starosty w Łęczycy — Bloch Adolf — do Urzędu Wojewódzkiego w Łodzi w charakterze prow. urzędn. VI st. sł.

Prow. urzędnik VII st. sł. — Darnikiewicz Stanisław — ze Starostwa w Augustowie do Starostwa w Ostrołęce.

Prow. urzędnik VII st. sł.—Uścinowicz Jan—z Komisji Rządu na m. Wilno do Urzędu Delegata Rządu w Wilnie.

P. o. Starosty — Kułakowski Jan — ze Starostwa w Drohiczynie do Starostwa w Sarnach.

Zwolniony ze służby:

P. o. Starosty w Sarnach — Rutkowski Stanisław — na własną prośbę.

Ruch służbowy

w Departamencie V oraz w Województwach Poznańskiem i Pomorskiem od 1 do 31 marca 1923 r.

Departament V Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Zwolniono na własną prośbę:

Reinke'go Leona — pom. ref. VIII st. sł.

Zwolniono z powodu redukcji personelu:

Szyjerównę Eugenję—kontr.-urzędn. XI st. sł.

Władze Administracyjne II Instancji.

Województwo Pomorskie:

Mianowano:

Zawackiego Stanisława — ref. VIII st. sł. — urzędn. VII st. sł.

Zwolniono na własną prośbę:

Doerffera Marjana — Prezyd. Wojew. Sądu Admin. w Toruniu — z dnia 31 marca 1923 r.

Ruch służbowy

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych od 1 kwietnia do 1 maja 1923 r.

Zarząd Centralny:

Mianowani:

Urzędnik VII st. sł.—Błeszyński Kazimierz—urzędnikiem VI st. sł. od dnia 12 kwietnia 1923 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. – Grudziński Stefan — urzędnikiem VII st. sł. od dnia 7 kwietnia 1923 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu — Hujda Antoni — urzędnikiem VII st. sł. od dnia 6 kwietnia 1923 r.

Piotrowska Zofja — prow. urzędn. XI st. sł. od dnia 1 maja 1923 r.

Zarembianka Władysława — prow urzędn. XI st. sł. od 25 kwietnia 1923 r.

Zamulewiczówna Marja — prow. urzędniczką XII st. sł. od 1 kwietnia 1923 r.

Włoczewska Leokadja — prow. urzędniczką XII st.. sł. od dnia 1 kwietnia 1923 r.

Przeniesieni:

z Departamentu V (w Poznaniu) do Zarządu Centralnego w Warszawie:

Naczelnik Wydziału — Grabowski Adam — od dnia 1 maja 1923 r.

St. referent — Dubiel Kazimierz — od dnia 1 maja 1923 r.

St. referent—Herold Artur—od dnia 1 maja 1923 r.

St. referent—Breithaupt Kazimierz—od dnia 1 maja 1923 r.

Referent — Grodyński Stanisław — od dnia 1 maja 1923 r.

Referent – Milewski Witold—od dnia 1 maja 1923 r.

Pom. referenta — Goliszówna Helena — od dnia 1 maja 1923 r.

Sekretarz—Kaczmarek Jan—od dnia 1 maja 1923 r.

Delegowany czasowo radca wojewódzki — Łaszewski Władysław — od dnia 1 maja 1923 r.

Zmarł:

Radca ministerjalny—Strzeszewski Janusz—dnia 8 kwietnia 1923 r.

Władze Administracyjne II Instancji.

Mianowani:

W Urzędzie Wojewódzkim *w Warszawie:*

Prow. urzędnik VII st. sł. — Misjon Józef — urzędnikiem VII st. sł.

Urzędnik VII st. sł. — Dr. Cetis Bronisław — urzędnikiem VI st. sł.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Lublinie:*

Rogowski Feliks — prow. urzędn. VII st. sł.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Nowogródku:*

Prow. urzędnik VI st. sł. — Taube Aleksander — urzędnikiem VI st. sł.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Łucku:*

Dorożyński Stanisław — prow. urzędnikiem VI st. sł.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Brześciu:*

Dutkiewicz Franciszek — prow. urzędnikiem VI st. sł.

W Uzędzie Delegata Rzędu *w Wilnie:*

Prow. urzędnik VII st. służb. — Czechowski Piotr — urzędnikiem VII st. sł.

Przeniesiony:

Naczelnik Wydziału—Dr. Garapich Paweł—z Urzędu Wojewódzkiego w Łodzi do Urzędu Wojewódzkiego w Stanisławowie.

Władze Administracyjne I Instancji.

Mianowani:

Starostami:

Referent Starostwa w Rypinie—Koziorowski Tadeusz — kierownikiem Starostwa w Przasnyszu w VII st. sł.

Urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Brześciu n/B.—Czernik Franciszek—Starostą w Drohiczynie.

Prow. urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Nowogródku — Janiszewski Aureli — prow. Starostą w Stolinie.

P. o. Starosty — Zdanowicz Stanisław — Starostą w Lidzie.

Urzędnikami Starostw:

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Będzinie — Cieślikowski Józef — urzędnikiem VII st. sł.

Prow. urzędnik VII st. służb. w Starostwie w Bielsku — Kulikowski Franciszek — urzędnikiem VII st. sł.

Prow. urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Lidzie—Dziadowicz Wiktor—urzędnikiem VII st. sł.

Prow. urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Włodzimierzu—Tymoszyk Mikołaj—urzędnikiem VII st. służb.

Przeniesieni.

Starosta — Hołyński Jan — ze Starostwa w Piotrkowie do Starostwa w Słupcy.

Starosta — Dr. Rybołowicz Feliks — ze Starostwa w Słupcy do Urzędu Wojewódzkiego w Łodzi w charakterze urzędnika VI st. sł.

Referent — Malinowski Ludwik — ze Starostwa w Sokołowie do Starostwa w Zamościu.

Zwolnieni ze służby:

na zasadzie art. 62 ust. o państwowej służbie cywilnej.

Prow. urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Łasku — Ciechmiński Adolf — z dniem 30 kwietnia 1923 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. w Komisarjacie Rządu na m. Łódź — Zbrożek Andrzej — z dniem 30 kwietnia 1923 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. w Komisarjacie Rządu na m. Łódź — Jankowski Władysław — z dniem 30 kwietnia 1923 r.

Na własną prośbę:

Prow. urzędnik VII st. służb. w Starostwie w Będzinie — Starnawski Mikołaj — z d. 31 marca 1923 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. w Starostwie Konstantynowskiem — Nowakowski Antoni — z dniem 30 kwietnia 1923 r.

Prow. urzędnik VII st. służb. w Starostwie w Mińsku Mazowieckim — Kaczmarski Stanisław — z dniem 30 kwietnia 1923 r.

Prow. urzędnik VII st. służb. w Starostwie w Wołożynie — Bułhak Mikołaj — z d. 31 marca 1923 r. z powodu przejścia na służbę samorządową.

Prow. urzędnik VII st. służb. w Starostwie w Ostrogu — Starorypiński Stanisław — z dniem 28 lutego na własną prośbę.

Zmarli:

Urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Sierpcu — Gałkowski Wiktor — dnia 13 marca 1923 r.

Referent Starostwa Konstantynowskiego — Szymański Wilhelm — dnia 28 marca 1923 r.

SPROSTOWANIE.

W Dzienniku Nr. 8 z r. 1922 w rubryce „Ruch służbowy w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych od 15 sierpnia do 15 września 1922 r. Zarząd Centralny: Mianowani:“ należy skreślić zdanie: *Bursztynówna Marja — p. o. urzędn. IX st. sł.*

W Dzienniku Nr. 1 z r. 1923 w rubryce „Ruch służbowy w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych od 15 października do 15 listopada 1922 r. Zarząd Centralny: Mianowani“: należy wykreślić *„p. o.“* w zdaniu: *Mieczysława Bursztynówna — p. o. urzędn. IX st. sł.*

Zawiadomienie.

Począwszy od 2 numeru „Dziennika Urzędowego“ cena poszczególnych numerów zostaje podwyższona na **1.500** *Mk. za numer. PP. Abonenci zechcą nadesłać do Administracji tytułem uzupełnienia przedpłaty na rok 1923 kwotę* **7.000** *Mk.*

Cena „Skorowidzów“, wydanych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych została podwyższona. W szczególności „Skorowidz“ Koncki-Hausner (Cz. I—III w jednym tomie) kosztuje obecnie **12.000** *Mk., „Skorowidze“: Hausner (Cz. IV i V) kosztują po* **6.400** *Mk. za egzemplarz.*

„Skorowidze“ są do nabycia w księgarni Hoesicka, Warszawa, ul. Senatorska Nr. 22, oraz w Urzędach Wojewódzkich.

Drukarnia Towarzystwa Straży Kresowej, Sp. z ogr. odp., Warszawa, Jasna Nr. 8.